

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 2Cdo/232/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114225344
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Petriková
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:2114225344.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ K. F., nar. M., bývajúceho v I., 2/ K. F., bývajúcej v I. a 3/ K. F., nar. M., bývajúceho v I., zastúpení JAVOR - TOKÁR advokátska kancelária s. r. o., so sídlom v Bratislave, Stará Vajnorská cesta 37, IČO: 36 264 750, proti žalovanej Fakultnej nemocnici Trnava, so sídlom v Trnave, Andreja Žarnova 11, IČO: 00 610 381, zastúpenej advokátskou kanceláriou KADUC & PARTNERS s. r. o., so sídlom v Trnave, Trojičné námestie 4, IČO: 50 290 762, za účasti intervenienta na strane žalovanej KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, zastúpenej JUDr. Baltazárom Mucskom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Vajnorská 55, o náhradu škody a iné, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 8C/222/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 29. októbra 2019 sp. zn. 9Co/78/2019, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Trnave z 29. októbra 2019 sp. zn. 9Co/78/2019 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava (ďalej ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 09. októbra 2018 č. k. 8C/222/2014-486 vo výroku I. konanie v časti o zaplatenie sumy 5.855 eur zastavil (nárok žalobcu 1/ na náhradu škody na zdraví titulom bolestného), výrokom II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 206.329,60 eur titulom sťaženia spoločenského uplatnenia, v lehote do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 2/ sumu 50.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, v lehote do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom IV. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 3/ sumu 50.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, v lehote do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol (výrok V.). Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ náhradu trov konania v časti o náhradu škody na zdraví v rozsahu 76,18 % trov konania (výrok VI.), žalovanej a intervenientovi nepriznal náhradu trov konania v časti o náhradu nemajetkovej ujmy (výrok VII.). Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 2/ a žalobcovi 3/ náhradu trov konania v rozsahu 100 % v časti konania o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy (výrok VIII.). Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe záverov znaleckých posudkov ako aj záverov Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (ktorý rovnako konštatoval, že počas pôrodu bol plod nedostatočne monitorovaný s ohľadom diagnostiky možného ohrozenia plodu hypoxiou) súd dospel k záveru, že má preukázané jednak poškodenie zdravia žalobcu 1/ (čo ostatne nebolo sporné; sporné bolo, či za to zodpovedá žalovaná), ako aj protiprávne konanie žalovanej - nekonala správne, t. j. porušila svoju povinnosť podľa § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z., keď nemonitorovala riadne plod (miesto každé 2-3 hodiny, realizovala vyšetrenie len pri prvotnom vyšetrení, a o 12:38-13:05 hod., ktoré vyhodnotila až v čase, kedy sa mal vykonať ďalší CTG záznam), čím neodhalila intrauterinnú hypoxiu, ktorej by mohla inak včas zabrániť zvolením iného medicínskeho postupu, a teda je zodpovedná za vznik škody žalobcovi 1/ podľa § 420 Občianskeho zákonníka, a žalobca 1/ má právo na náhradu škody v podobe uplatneného sťaženia spoločenského uplatnenia v rozsahu nespornej výšky bodového ohodnotenia 12 520 bodov. Vo vzťahu k premlčaniu nároku súd

prvej inštancie uviedol, že súd vyhodnotil tvrdenie žalovanej o začatí plynutia premlčacej doby dňa 07. mája 2013 ako účelové, vytrhnuté z kontextu znaleckého posudku č. 1, v ktorom naopak znalecká organizácia výslovne uviedla, že je potrebné zhodnotiť zdravotný stav žalobcu 1/ aj v nasledovnom období, keďže návrh na jeho ohodnotenie vzhľadom k okolnostiam prípadu z odborného medicínskeho hľadiska mohol byť neadekvátny. Ďalej v znaleckom posudku č. 2 bolo uvedené, že hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia je potrebné vykonať vtedy, keď toto bude uplatniteľné (viď č. I. 173 súdneho spisu a ods. 5 odôvodnenia). Na základe uvedeného záveru znaleckej organizácie teda má súd za to, že nemohla premlčacia lehota plynúť skôr, ako bol vydaný posudok č. 232/2014, t. j. pred 17. októbrom 2014. Keďže posudok hovoril o budúcom posúdení stavu, súd teda skúmal, kedy žalujúca strana mohla objektívne vedieť prvýkrát rozsah funkčných porúch žalobcu 1/. Súd tento čas stanovil na lekárske vyšetrenie v auguste 2015, a následný komplexný posudok Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Galanta (č. I. 106-108 spisu), z ktorého plynie, že miera funkčnej poruchy žalobcu 1/ je 90 %. V uvedenom čase teda žalujúca strana najneskôr musela vedieť mieru funkčnej poruchy, ktorá bola už ustálená. Z takto zisteného stavu vyhodnotil súd námietku premlčania ako nedôvodnú, keďže návrh na zmenu žaloby bol podaný 07. mája 2017, t. j. v lehote dvoch rokov po auguste (resp. septembri) 2015. Keďže návrh na zmenu žaloby bol podaný včas, súd posúdil nárok žalobcu 1/ ako nepremličaný. Súd priznal žalobcom 2/ a 3/ sumu 50.000 eur, nakoľko obaja stratili sen o šťastnom živote dieťaťa a každý deň sú konfrontovaní so životnou realitou. Žalobcovia stratili možnosť voľnočasových aktivít, ktoré by mohli tráviť či už s dieťaťom, alebo sami, a pribudli im nadštandardné povinnosti, ktoré musia zabezpečiť. Súd súčasne zhodnotil aj prejavenu ľútosť žalovanou, ako aj skutočnosť, že táto poskytuje zdravotnú starostlivosť vo verejnom záujme a neprimerane vysoká suma sankcie by bola pre ňu neúnosná z hľadiska jej prevádzky. Súčasne však súd zhodnotil to, že žalovaná je poistená. Súd pri priznaní výšky vychádzal taktiež z rozhodovacej praxe súdov v obdobných veciach (viď rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/183/2014, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/479/2012 a 9Co/423/2012 a 11Co/116/2013), ako aj z rozhodnutí označených sporovými stranami, pričom však prihliadol na individuálny charakter tohto prípadu zohľadňujúc vyššie uvedené špecifiká. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení samostatnými výrokmi tak, že priznal žalobcovi 1/ náhradu trov konania v rozsahu akom bol úspešný v časti o zaplatenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Žalobca 1/ bol úspešný čo do zaplatenia sumy 206.329,60 eur, čo predstavuje 88,09 % z 234.220 eur (5.855 eur + 228.365 eur). 88,09 % je hrubý úspech žalobcu 1/ a 11,91 % je hrubý úspech žalovanej, ktorý sa odčíta od hrubého úspechu žalobcu 1/, čím vznikol čistý úspech žalobcu 1/ 76,18 %.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom z 29. októbra 2019 sp. zn. 9Co/78/2019 vo výroku I. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 1/ náhradu škody na zdraví titulom sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 228.365 eur do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III., IV. a V. týkajúcich sa nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcov 1/, 2/ a 3/ a v závislých výrokoch o náhrade trov konania (výrok VII. a VIII.) zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo výroku III. rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 1/ náhradu trov prvoinštančného konania aj odvolacieho konania ohľadne nároku o náhradu škody titulom sťaženia spoločenského uplatnenia a bolestného v rozsahu 96 %. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že po preskúmaní veci dospel k presvedčeniu, že medzi protiprávnym konaním žalovanej, ktorá zdravotnú starostlivosť pri vedení pôrodu žalobcu 1/ neposkytla lege artis a poškodením zdravia žalobcu 1/, je príčinná súvislosť. Všetky skutočnosti, ktoré boli v spore preukázané svedčia tomu, že to bol práve vadný spôsob vedenia pôrodu žalovanou, ktorá vystavila žalobcu 1/ intrauterinnej hypoxii počas pôrodu, viedol k ťažkému poškodeniu jeho zdravia. Odvolací súd tak dospel k presvedčeniu, že bez tohto konania žalovanej by k poškodeniu zdravia žalobcu 1/ nebolo došlo, teda, že medzi konaním žalovanej a poškodením zdravia žalobcu 1/ existuje vzťah faktickej kauzality. Zároveň je tu podľa presvedčenia odvolacieho súdu medzi konaním žalovanej a poškodením zdravia žalobcu 1/ aj vzťah právnej kauzality, keď podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností je poškodenie zdravia žalobcu 1/ adekvátnym následkom protiprávneho konania žalovanej, ktorá vadným spôsobom vedenia pôrodu vystavila žalobcu intrauterinnej hypoxii počas pôrodu. Konštatoval, že príčinnú súvislosť medzi konaním žalovanej a poškodením zdravia žalobcu 1/ možno považovať za preukázanú s vysokou, maximálne možne zistiteľnou pravdepodobnosťou a súd o nej nemá dôvodnú, rozumnú pochybnosť. Odvolací súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že jediným v konaní nesporne preukázaným okamihom, kedy došlo k ustáleniu zdravotného stavu u žalobcu 1/ s objektívnou možnosťou vykonať bodové ohodnotenie jeho sťaženia spoločenského uplatnenia je okamih vyhotovenia Znaleckého posudku č. 108/2017 znaleckej organizácie forensic z 03. apríla 2017, keďže

až v tomto čase bolo vykonané toto bodové ohodnotenie, a teda v konaní bolo preukázané, že až týmto dňom bolo objektívne možné bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia u žalobcu 1/ vykonať. K námietke intervenienta, že náhrada nemajetkovej ujmy je nepreskúmateľná pre nedostatok dôvodov uviedol, a dal za pravdu odvolateľom, že závery v ňom obsiahnuté sú nedostatočné, avšak aj napriek tomu, že pri určení výšky peňažnej náhrady je potrebné vychádzať z toho, že táto je predmetom voľnej úvahy súdu, keďže zákon nestanovuje ani rámcové čiastky pre odškodnenie nemajetkovej ujmy. Preto súd musí prihliadnuť okrem závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo, k naplneniu požiadavky účinného primeraného zadostučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ale i k požiadavke nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Vodiacimi parametrami proporcionálne spravodlivého zadostučinenia je atribút primeranosti, ktorý je rozhodujúcim kritériom priznávania odškodnenia, aby bol dosiahnutý účel kompenzácie, inak napriek poskytnutému odškodneniu by sa poškodení mohli naďalej kvalifikovať ako obeť porušenia Dohovoru o ľudských právach. Na druhej strane pri zachovaní proporcionality, výška relatívnej (peňažnej) satisfakcie nesmie byť prostriedkom bezdôvodného obohacovania a pôsobiť na škodcu likvidačne. Rozhodujúcim je preto zvažovanie individuálnych okolností prípadu. Ďalej sa odvolací súd zaoberal odvolacou námietkou žalobcu 1/ voči výroku V., ktorým súd zamietol žalobcovi 1/ nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 200.000 eur, ktorý nárok súd prvej inštancie považoval za nárok spadajúci pod odškodnenie spoločenského uplatnenia. Uviedol, že v danom prípade súd prvej inštancie pri rozhodovaní o uvedených nárokoch, tieto inštitúty dôsledne neodlíšil a náležite nevyhodnotil aj existenciu osobitných predpokladov pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnosti žalobcu 1/. Odvolací súd ďalej uviedol, že ten istý skutkový dej môže v niektorom prípade zakladať zároveň ako nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, tak aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach, a že základným rozdielom medzi týmito nárokmi je, že zmyslom náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia je peňažná náhrada za ujmu spôsobenú zásahom do telesnej integrity fyzickej osoby, pričom zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy za zásah do osobnosti fyzickej osoby je poskytnúť náhradu za ujmu, ktorá sa premieťa v osobnostnej sfére poškodenej osoby a do jej postavenia v spoločnosti. Cieľom je teda vyvážiť ujmu na hodnotách ľudskej dôstojnosti konkrétnym finančným vyjadrením.

3. Proti výrokom I. a III. uvedeného rozhodnutia odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej ako „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila poukazom na § 420 písm. f/ CSP a na § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Vo vzťahu k § 420 písm. f/ CSP uviedla, že súd prvej inštancie, bez toho, aby mal v konaní predložený a vykonaný dôkaz zistiť, že zdravotný stav žalobcu 1/ bol ustálený pred dňom vydania posudku č. 232/2014 a zistiť moment ustálenia zdravotného stavu žalobcu 1/ na čas vydania posudku, t. j. 16. septembra 2015, ktorý nebol ani v konaní vykonaný. Odvolací súd bez vykonania dokazovania v odvolacom konaní sa s okamihom ustálenia zdravotného stavu žalobcu 1/ vysporiadal tak, že k ustáleniu zdravotného stavu došlo 03. apríla 2017, kedy bol vyhotovený znalecký posudok č. 108/2017. Za daného stavu tak podľa dovolateľky došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces v tom, že odvolací súd konštatoval iný okamih ustálenia zdravotného stavu žalobcu 1/ ako aj výšku hodnoty bodu, bez toho, aby vo veci nariadil pojednávanie a zopakoval dokazovanie. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky „okamihu začatia plynutia premlčacej doby pri uplatnení práva na náhradu škody“. Poukázala na rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 4 Cdo 152/2010 a sp. zn. 3 Cdo 146/2010. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobcovia navrhli, aby dovolací súd dovolanie dovolateľky zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je dôvodné.

6. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že dovolateľka v rámci svojho dovolania v prvom rade poukázala na § 420 písm. f/ CSP. Namieta nesprávnosť procesného postupu spočívajúceho v tom, že odvolací súd nenariadil pojednávanie za účelom vykonania dokazovania. Uviedla, že súd prvej inštancie, bez toho, aby mal v konaní predložený a vykonaný dôkaz zistiť, že zdravotný stav žalobcu 1/ bol ustálený pred dňom vydania posudku č. 232/2014 a zistil moment ustálenia zdravotného stavu žalobcu 1/ na čas vydania posudku, t. j. 16. septembra 2015, ktorý nebol ani v konaní vykonaný. Odvolací súd bez vykonania dokazovania v odvolacom konaní sa s okamihom ustálenia zdravotného stavu žalobcu vysporiadal tak, že k ustáleniu zdravotného stavu došlo 03. apríla 2017, kedy bol vyhotovený znalecký posudok č. 108/2017.

9. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces.

11. Vo vzťahu k uvedenej námietke dovolací súd uvádza, že z obsahu spisového materiálu a odôvodnia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu vyplýva, že súd prvej inštancie pri riešení otázky okamihu ustálenia zdravotného stavu žalobcu 1/ posúdil na deň vyhotovenia komplexného posudku Úradom práce sociálnych vecí a rodiny Galanta zo 16. septembra 2015, pričom tento nie je súčasťou spisu. Odvolací súd tu konštatoval, že súd prvej inštancie sa tu sám dopustil riešenia odbornej otázky, pre ktorú sú potrebné odborné znalosti, a ktorú môže realizovať len znalec. Dospel preto k záveru, že určenie okamihu ustálenia zdravotného stavu žalobcu 1/ je súdom prvej inštancie nesprávne.

11.1. Odvolací súd tak uviedol, že ani žalovaní neunesli dôkazné bremeno pri nimi vznesenej námietke premlčania, pretože nepreukázali, že k ustáleniu zdravotného stavu prišlo 07. mája 2013 (bod 61. odôvodnenia). Na základe vykonaného dokazovania odvolací súd dospel k záveru, že jediným v konaní nesporne preukázaným okamihom, kedy došlo k ustáleniu zdravotného stavu u žalobcu 1/ je okamih vyhotovenia znaleckého posudku č. 108/2017 z 03. apríla 2017.

12. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

13. Z vyššie uvedeného ustanovenia vyplýva, že podmienky na rozhodnutie odvolacieho súdu bez pojednávania nie sú splnené, akonáhle by mal odvolací súd vstúpiť do modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené.

14. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd svojím právnym záverom o tom, že súd prvej inštancie určil okamih ustálenia zdravotného stavu žalobcu 1/ za nesprávny a zároveň bez nariadenia pojednávania ustálil okamih určenia zdravotného stavu u žalobcu 1/ ako okamih vyhotovenia znaleckého posudku č.

108/2017 z 03. apríla 2017, vstúpil do procesu modifikácie skutkového stavu. Dovolací súd má za to, že odvolací súd mal za týmto účelom nariadiť pojednávanie a vykonať dokazovanie.

15. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uzatvára, že uvedeným procesným postupom odvolacieho súdu došlo v zmysle § 420 písm. f/ CSP k zásahu do práva na spravodlivý súdny proces, ktorý má za následok vadu namietanú dovolateľkou.

16. Vzhľadom na to, že dovolací súd vyhovel námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP, tak sa ďalej nezaoberal námietkou vyplývajúcou z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

17. Dovolací súd z uvedeného dôvodu rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP).

18. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

19. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.